

Sygn. akt IV U 92/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marzena Górczyńska-Bebłot

Protokolant: Dorota Chrząstek

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2017 roku w Częstochowie

sprawy E. F. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania E. F. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

z dnia 9 grudnia 2016 roku Nr (...)

1. **oddala odwołanie,**

2. **przyznaje adwokat J. G. Kancelaria Adwokacka w C. z sum budżetowych Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w C. kwotę 221,40 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu E. F. (1) z urzędu.**

Sygn. akt IV U 92/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 grudnia 2016 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił przyznania E. F. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 29 listopada 2016 roku ubezpieczony został uznany za częściowo niezdolnego do pracy, jednak niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy, wobec czego nie przysługuje mu prawo do żądanego świadczenia.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł E. F. (1), domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że w wyniku wypadku przy pracy doznał trwałej amputacji paliczka prawej ręki, co nie pozwala mu na wykonywanie pracy w wyuczonym zawodzie stolarza, a zatem jego częściowa niezdolność do pracy ma związek z wypadkiem przy pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie, powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

E. F. (1) urodził się w dniu (...) i posiada kwalifikacje stolarza. W dniu 19 września 2016 roku ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 17 czerwca 2013 roku. Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 3 listopada 2016 roku stwierdził, że badany jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 marca 2017 roku, a niezdolność ta istnieje od dnia 31 stycznia 2014 roku i nie ma związku z wypadkiem przy pracy. Sprzeciw od powyższego orzeczenia wniosł odwołujący, jednakże orzeczeniem z dnia 29 listopada 2016 roku komisja lekarska przy Oddziale ZUS w C. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika.

(v. akta rentowe)

W dniu 17 czerwca 2013 roku E. F. (1) uległ wypadkowi przy pracy, w wyniku którego doznał amputacji paliczka obwodowego kciuka prawego. Tego samego dnia ubezpieczony został przewieziony do szpitala w B., gdzie wykonano badania obrazowe oraz zaopatrzenie chirurgiczne palca, a następnie był leczony w Poradni (...) w B.. Leczenie zakończono w dniu 15 grudnia 2013 roku. W okresie od 24 do 29 września 2014 roku ubezpieczony przebywał w szpitalu na Oddziale (...)

z (...) z powodu schorzeń kardiologicznych, z rozpoznaniem niewydolności mitralnej umiarkowanego stopnia, przewlekłego migotania przedsionków, komorowego zaburzenia rytmu, nadciśnienia tętniczego wyrównanego.

Aktualnie u odwołującego rozpoznaje się przebytą amputację paliczka końcowego kciuka prawego dobrze wygojoną, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa bez objawów neurologicznych oraz niewydolność krążenia w obserwacji i leczeniu, które to schorzenia nie czynią go jednak całkowicie ani częściowo niezdolnym do pracy w związku z przebyłym w dniu (...) roku wypadkiem przy pracy. Zakończone w dniu 15 grudnia 2013 roku leczenie chirurgiczne kciuka prawego odwołującego dało dobrze wygojony kikut, dający się używać jako palec przeciwstawny z możliwością wykonywania chwytów i precyzyjnych ruchów ręki, włącznie z możliwością chwytu szczypcowego. Siła chwytnej ręki pozostała prawidłowa, a w obrębie mięśni i kłębow kciuka nie stwierdzono zaników. Z kolei stwierdzone u ubezpieczonego zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa oraz schorzenia kardiologiczne nie pozostają w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 17 czerwca 2013 roku.

(v. opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii J. M. k. 30-32)

Z powyższą opinią nie zgodził się odwołujący, zarzucając że została ona przygotowana w oparciu o niepełny materiał dowodowy i w związku z tym pozostaje niekompletna. W ocenie ubezpieczonego opinię biegłego powinny poprzedzić ustalenia, w jaki sposób i w jakim stopniu amputacja paliczka obwodowego kciuka prawego uniemożliwia mu wykonywanie pracy w zawodzie stolarza, jakie konkretnie czynności stolarskie w związku z amputacją paliczka nie mogą być przez niego wykonywane w ogóle, a wykonywanie jakich jest ograniczone i dlaczego. Odwołujący zarzucił, że swoje wnioski o możliwości używania przez niego kciuka prawej ręki jako palca przeciwstawnego, a także umożliwiającego wykonywanie chwytów

i precyzyjnych ruchów ręki, włącznie z możliwością chwytu szczypcowego, biegły oparł o badanie przeprowadzone w warunkach gabinetu lekarskiego, które nie pozwala na dokonanie miarodajnej oceny sprawności ręki w warunkach pracy

w tartaku lub w charakterze stolarza.

Dodatkowo na rozprawie w dniu 8 czerwca 2017 roku ubezpieczony wyjaśnił, że po wypadku nie jest w stanie wykonywać pracy stolarza, albowiem palec, który ucierpiał w wyniku wypadku cały czas go boli. Nadto zaburzona jest chwytność ręki prawej, tj. może on uchwycić nią drobne przedmioty, ale ma trudności z uchwyceniem cięższych przedmiotów, które jak gdyby „wyjeżdżały” mu z ręki. Nie może on także nic przykręcić śrubokrętem.

Wskazując na powyższe odwołujący wniósł o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego lekarza chirurga ortopedy.

(v. pismo procesowe ubezpieczonego złożone na rozprawie w dniu 8 czerwca 2017 roku k. 46-47 oraz wyjaśnienia odwołującego złożone na tej rozprawie k. 48verte)

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zważywszy na treść zaskarżonej decyzji z dnia 9 grudnia 2016 roku, niniejsza sprawa dotyczy wyłącznie uprawnienia E. F. (1) do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, wobec czego w istocie nie była dopuszczalna ocena uprawnienia odwołującego do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Niesporne jest, że zakres odwołania, jak i granice w jakich może poruszać się sąd rozpoznając sprawę tym odwołaniem zainicjowaną, wyznacza treść zaskarżonej decyzji. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sądy pełnią bowiem względem organu rentowego funkcję kontrolną, tj. badają, czy zaskarżona decyzja ZUS jest prawidłowa. Co zatem oczywiste, decyzja ta może zostać skontrolowana tylko w takim zakresie, w jakim istnieje. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy

w postanowieniu z dnia 22 sierpnia 2013 roku, II UZ 41/13 (LEX nr 137500),

w którym stwierdził, że przepis art. 476 § 2 i 3 k.p.c. wyjaśnia ustawowe pojęcia spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, stanowiąc w § 2 pkt 2, iż należą do nich między innymi sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych, dotyczących emerytur i rent. Zakres rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) w tych sprawach wyznaczony jest zatem w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych,

a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego, określonego zakresem odwołania od decyzji organu rentowego do sądu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 1242 ze zm.), ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

W myśl art. 17 ustawy wypadkowej, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (ust. 2).

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 887) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (art. 12 ust. 2), a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3).

W rozpoznawanej sprawie spór sprowadza się wyłącznie do ustalenia, czy E. F. (1), posiadający kwalifikacje stolarza, jest całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia (...) roku.

Oceniając stan zdrowia odwołującego Sąd Okręgowy oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii J. M., zgodnie z którą odwołujący nie jest całkowicie ani częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Powyższą opinię Sąd uznał za miarodajną, albowiem została ona wydana przez biegłego sądowego specjalizacji właściwej dla schorzeń, na które cierpi ubezpieczony, legitymującego się wieloletnim doświadczeniem zawodowym i orzecznictwem. Wydanie opinii poprzedzone zostało bezpośrednimi badaniami ubezpieczonego oraz szczegółową analizą dokumentacji medycznej z przebiegu jego dotychczasowego leczenia. Opinia ta uwzględnia także wiek ubezpieczonego, jego wykształcenie, przebieg kariery zawodowej, a także przebieg dotychczasowego leczenia. Jednocześnie biegły w sposób precyzyjny i szczegółowy wyjaśnił podstawy swojej oceny, wskazując że zakończone w dniu 15 grudnia 2013 roku leczenie chirurgiczne kciuka prawego odwołującego dało dobrze wygojony kikut, dający się używać jako palec przeciwstawny, z możliwością wykonywania chwytów i precyzyjnych ruchów ręki, włącznie z możliwością chwytu szczypcowego. Siła chwytna ręki prawej wnioskodawcy jest prawidłowa, a w obrębie mięśni i kłębów kciuka nie stwierdzono zaników. Przeciwnie twierdzenia podniesione przez ubezpieczonego, że nie może wykonywać zawodu stolarza, ponieważ cały czas boli go palec, który ucierpiał w wypadku oraz nie jest w stanie uchwycić cięższych przedmiotów i używać śrubokręta, stanowią jedynie wyraz jego dążenia do uzyskania spornego świadczenia. Biegły dokładnie i bezpośrednio zbadał stan ręki odwołującego i na tej podstawie ocenił, że przebyta amputacja paliczka obwodowego kciuka nie wpłynęła na jego zdolność do wykonywania pracy w charakterze stolarza. Jednocześnie wbrew zarzutom ubezpieczonego ocena ta nie była przedwczesna, albowiem biegły przed badaniem znał kwalifikacje zawodowe E. F. (1) i wiążący się z nimi niezbędny zakres sprawności ręki umożliwiający mu wykonywanie pracy w charakterze stolarza.

Mając na uwadze powyższe Sąd na mocy art. 227 k.p.c. a contrario oddalił wniosek ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego chirurga ortopedy, albowiem była ona zbędna. Po sporządzeniu przez biegłego opinii zasadniczej nie zostały w sprawie ujawnione żadne nowe okoliczności, ani też nie pojawiły się co do opinii żadne zarzuty tego rodzaju, że wymagałyby one ustosunkowania się do nich przez biegłego. W istocie zarzuty podniesione przez odwołującego w piśmie procesowym z dnia 8 czerwca 2017 roku oraz na rozprawie tego dnia stanowiły jedynie bezzasadną polemikę z prawidłowymi zapatrywaniami biegłego, niezasługującą w żadnym zakresie na uwzględnienie.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz przepisów powołanych w treści uzasadnienia, oddalił odwołanie E. F. (1) jako bezzasadne.

O kosztach orzeczono na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 1999 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714).